

Maisemalla on sielu

VUOTUINEN KOTISEUTUTAPAHTUMA Karjalohjan Puujärvipäivät kokosi viime lauantaina Seuraintalolle ihmisiä ja markkinakojuja. Suvipäivän aurin-gossa jatkui 1970-luvulla alkanut perinne. Tapahtuman järjestivät Karjalohjan satavuotias Nuorisoseura ja vuonna 1967 perustettu Puujärven vesiensuojeluyhdistys, muuten Suomen vanhin tai toiseksi vanhin.

Juhlapuheessaan Lohjan kaupungin ympäristöjohtaja Pekka Puistosalo puhui luonnon arvoista. Karjalohjan kauneutta ovat ylistäneet niin Elias Lönnrot kuin Sakari Topeliuskin.

Markkinakojuista yksi tarjosi tietoa lähidemokratiaa toteuttavasta aluetoimikunnasta. Saman katoksen alla esittäytyivät kyläyhdistykset. Ensimmäisen vuotensa täyttänyt Karjalohjan kotiseutuyhdistys myi historiaa kansien välissä.

KOVIN OHUEKSI jää kosketus kesäparatiisiin, jos sen historiaa ei tunne ollenkaan. Mennet sukupolvet ovat rakentaneet Karjalohjaa, rai-vanneet peltoa, hoitaneet metsää ja karjaa. He perustivat kouluja, meijereitä ja pankkeja, osuuskuntia ja yhdistyksiä. Paikkakunnan historiaan johdattavat esimerkiksi Heljä Järnefeltin, Taina ja Veikko Lackmanin sekä Tauno ja Tuomo Tukkinen kirjat.

Tammikuussa edesmenneen Veikko Kallion kokoama historia-teos Karjalohja - Itsenäisen väen pitäjä kuuluu mielestäni jokaisen karjalohjalaisen ja kesäasukkaan käteen ja kirjahyllyyn. Viime vuoden lopulla Karjalohjan kunta lahjoitti jäljellä olevat historiateokset Karjalohjan kotiseutuyhdistykselle. Nyt niitä myydään entisen kunnantalon infopisteessä, hinta vain puolet alkuperäisestä. Kotiseutuyhdistys lahjoittaa teoksen jokaiselle Karjalohjalla syntyvälle lapselle.

Kunnantalolla ja Unkalla on nyt myös myynnissä toinen painos kotiseutuyhdistyksen ensimmäisestä

julkaisusta. Muistojen Karjalohja sisältää pieniä kertomuksia ihmisistä sadan vuoden ajalta.

Mikä tekee seudusta erityisen? Muistot. Auton ikkunasta katsellen kaunis maisema on kaunis, järvi on järvi ja metsä on metsä. Mutta miten kutsuukaan tie, jonka jokainen mäki ja kaarre on tuttu. Miten houkuttelee lapsuuden järvenranta, mustikkametsä tai pellonlaita, josta poimittiin ahomansikoita ja kissankelloja.

Vuosia sitten pohdimme elämän katoavaisuutta kirjailija Eeva Joenpellon komeassa talossa Vares-Kantolassa. Mietimme, mitä ihmisestä jää muistoksi jälkipolville. Kirjailija sanoi, että jäljelle jää materia. Vain lähimpien muistoissa säilyvät rakas ääni ja sanat, katse ja kosketus. Muille jäävät talot, huonekalut, esineet. Eivät nekään ikuisesti, vaikka arvostaen kohdeltuina pitkäänkin.

Mutta tarinat kertovat: tämän talon rakensi isoisan isoisa, tämän ryijyn kutoi isoäidin isoäiti... Miten arvokasta, jos joku tallettaa nämä tarinat! Lähitienoon menneisyyden kautta kotiseutu avautuu aivan uudella tavalla. Me emme ole yksinäisiä kulkijoita, vaan liittymme pitkään ketjuun.